

Möte med kungligheter

Bidrag från Bengt Pleijel
2014-03-16
Senast uppdaterad 2014-04-21

Möte med kungligheter

Får jag berätta för dig om vad som hänt i veckan med mig?

Jag har umgåtts med kungligheter!! Som kungabarn (Rom 8:16-17) känner jag mig rätt hemma i de kretsarna. Fullständigt befriad från mindervärdeskänslor.

Det märkliga är att det inte är jag som söker upp dem. Det är de som söker upp mig. Plötsligt står de där framför mig när jag öppnar boken. Deras majestäter Saul, David, Salomo, Simri, Omri, Ahab ... När mina memoarer kommer ut, kan du läsa en del om mina möten med dem.

Nu vill jag berätta för dig om en alldeles speciell kung.

Hans namn börjar på J.

Gissa!

Bra: Josafat är hans namn.

Jag satt och läste 2 Krönikeboken 20 då Josafat dök upp.

"Vilken enorm händelse du var med om där, Josafat. Jag har läst om den flera gånger och den har betytt mycket för mig. Hur kände du dig själv, när allt detta började hända?"

Och Josafat berättar. Han berättar om hur fienderna kommer närmare och närmare Jerusalem. Man nästan hör marschstegen. De ekar mellan bergen. De ropar ut: "Blod och tårar! Blod och tårar! Blod och tårar!"

"Jag förstod vad detta skulle innebära för mig och mitt folk", berättar Josafat. "Vi skulle förnedras, plundras, bli trampade på. Kvinnorna skulle våldtas, barnen piskas, männen göras till slavar, staden brännas upp ..."

När Josafat berättar om vad som hände med hans land ser jag framför mig vad som händer med mitt eget land. Det förs med vindarna från Tjernobyli. Och med trenderna från Los Angeles.

Det smyger omkring under vattnen längs våra kuster.

Revolverskott på Sveavägen. Midsommarnattsmord på camping-platser.

De äldre mår inte bra.

Barnen förhårdnar.

Granarna gråter.

Vad är det som har hänt?

Vi diskuterar. Analyserar. Etikerar.

HTLV III ... cesium ... becquerel ... U 137 ... SQ millipoint.

Josafat berättar:

"Jag förstod vad dessa marschsteg mot Jerusalem skulle innebära.

Jag greps av skräck. Människor omkring mig blev hysteriska.

Man ropade. Skrek. Grät.

I den stunden var jag glad över en sak. Jag hade fått lära mig att be. Jag vände min håg till att söka Herren. Jag bad och jag fick hela folket med mig. Alla drog upp till böndagar i Jerusalem".

Jag lyssnade till Josafats skildring. Många gånger har jag läst hans bön och lärt mig mycket av den. Han ber inte som vi ofta ber. Vi går direkt på problemen: "O gode Gud, hjälp. Mina problem är så svåra. Människor omkring mig är så besvärliga ..."

"När Josafat ber dröjer han först inför Herren. I din hand är kraft och makt. Och ingen finns som kan stå dig emot.

Josafat läser Bibeln för Gud: Han påminner Gud om hans löften.

Josafat läser Bibeln för sig själv: Han påminner sig om Guds trofasthet. Sedan lägger han fram sin nöd. Han överlåter den men i det förrän han varit inför Gud. Och nu kommer vi till höjdpunkten i hans bön:

Själva vet vi inte vad vi skall göra,
men till dig ser våra ögon.

Josafat fortsätter sedan att berätta om den stunden

Jag bars av de andras böner, orden lades i min mun. Vilken nyttig läxa för mig som folkets ledare! Jag som annars var van att ge order och befalla och ta initiativ, jag måste ödmjuka mig, erkänna min svaghet och sträcka mig med hela mitt inre mot Herren".

Josafat berättar om vad som blev reaktionen på denna bön: "Alla blev inriktade mot Herren. Och de stod där på tempelplatsen i Jerusalem, män, kvinnor, barn. De minsta barnen bar de på armen. Blickarna var riktade mot Herren. Vilken familjegudstjänst!

Herrens närvaro var så stark att vi riktigt kunde ta på den. Guds Ande kom över församlingen. Och Gud talade till oss. Genom Jehasiel fick vi ett profetiskt budskap. Och vilket budskap!

Frukta inte! Var inte förfärad! Striden är inte er utan Guds. Ni ska dra ut mot fienden. Men sedan inte göra något mer. Ni ska bara stå stilla och se på hur Herren räddar er."

Är det inte detta som Guds folk idag behöver lära sig, tänkte jag. Vi behöver lära oss att fråga: Vad säger Herren i denna situation? När omständigheterna får tala till oss, talar de in fruktan, rädsla, modlöshet. När Herren får tala genom omständigheterna får vi se allt med Hans möjligheter.

Jag frågade Josafat hur folket reagerade på detta budskap. Josafat svarar:

"Den första reaktionen var mycket stark, jag förstod att det var Herren som talat. Jag kunde inte låta bli annat än att falla ned i tillbedjan inför Herren.

När jag gjorde det, följde de andra efter och gjorde som jag. Alla Jerusalems invånare föll ned inför Herren och tillbad honom. Men sedan var det en del som började tvivla. På familjegudstjänsten på kvällen var alla så trosvissa. På morgonen dagen efter kom frågorna. Vågar vi tro på detta budskap?"

"Då måste jag gå ut till folket och tala in tro hos dem", sa Josafat.

"Jag sa: Ha tro på er Gud så skall ni ha ro.

Jag rådgjorde sedan med folket - hade MBL-förhandlingar med dem som ni skulle uttryckt det - och ställde sedan upp hären utanför Jerusalem. Men framför dem placerade jag kyrkokören och lät dem ta på kördräkterna, helig skrud. Och så tog kantorn till och hela kören sjöng en bibelkör: Tacka Herren, ty hans nåd varar evinnerligen".

När Josafat kom så långt i sin berättelse ser jag segerglimten i hans ögon. Han ser nästan barnsligt lycklig ut, den gamle kungen (han är ju 2.800 år nu).

"Vilken reaktion!

Fiendens soldater blir två meter längre i ansiktet.

De tappar alla hakor.

Blir alldeles utom sig.

Och i sin förvirring vänder de sig mot varandra, gör ned varandra.

Och vi, ja vi bara står där och ser hur Herren tar hand om alltsammans".

När Josafat sedan försvinner, fortsätter bibelkören att sjunga inom mig:

Tacka Herren, ty hans nåd varar evinnerligen. Till begrundan:

Lugna ned dig.

Ni skall endast träda fram och stå stilla och se på hur Herren räddar er (2 Krön 20:17).

Läs 2 Krönikeboken 20

1. Vad gör vi då faran kommer? (v 1-4)
2. Josafat lär oss att be (v 5-12)
3. Vad kan hända på en familjegudstjänst? (v 13-17)
4. Tillbedjan, lovsång, tacksägelse (v18-21)
5. Berakadalen - där Herren välsignar (v 22-20).

Frågor:

Har du själv erfarenhet av ett liv på andra sidan kraschen då du upptäckte att allt inte var slut, när du själv tog slut?

Kan du berätta om vad som hände då?

Hur hittar vi detta liv?

Två ord för ditt inre barn:

Själva vet vi inte vad vi skall göra, utan till dig ser våra ögon (2 Krön 20:12).

Tacka Herren, ty han är god,

ty hans nåd varar evinnerligen (Psalt 118:29).

Bön:

Tack Herre, för att Du finns på andra sidan kraschen! Hjälp oss att våga se upp till Dig, Du som gärna griper in och vill möta oss i vår svaghet. Ge oss i vår församling sådana gudstjänster som Josafat var med om. Låt Din helige Ande komma över Ditt folk idag.

Ge oss profetiska budskap där vi hör att Du säger till oss:Frukta inte och var inte förfärade (2 Krön 20:17).

Dessa tankar skrevs ned någon gång under förra millenniet av

Bengt Pleijel, nu 86+